

tako se ne smemo čuditi, če se odpirajo otrokom nadarjenih in veleumnih ljudij vrata norišnice: tudi to je popolnoma naravno in „Genie und Irrsinn“ ni morda vspeh katedralne filozofije in fantastične špekulacije, ampak motrenja človeškega življenja, človeške narave.

Kar se tiče vedno rastočega števila samomorov, so res, kakor rečeno, žalostna prikazen, ker vsako človeško življenje je za človeško družbo, pa naj smatramo kot tako rodovino ali državo, velikega pomena, in da se človeška družba tega vedno bolj zaveda, o tem so nam priča socialne premembe, ko jih vedno odločneje ona zahteva. Vendar tu se mi ne pečamo s samomori odraslih vsled pomanjkanja, vsled žalosti i. dr., nego s samomori učeče se mladine. Kaj je vzrok temu? Vršni se to v okviru šole, tedaj poiščimo vzrok v šoli. Razločevati pa imamo tudi pri samomoru kakor pri vseh boleznih, ker tudi samomor je v bistvu vedno nekaj patološkega, ne normalnega, dispozicijo človeka k bolezni, tako zvano nagnjenje, in potem pa zadnji vzrok bolezni, ki provzroči pri obstoječem nagnjenju bolezen. Vprašanje je zdaj, ali dobi učenec v šoli nagnjenje k samomoru ali pa zadnji vzrok k temu dejanju? Gotovo prvo, v kolikor ni že povedano, eventualno pa, vendar redko, tudi drugega da šola. (Dalje prih.)

Naši dopisi.

Iz Idrije. († Anton Levstek). Blagor mu, kdor se spočije! Zopet nam je nemila smrt vzela tovariša učitelja iz naše sredine. V poldrugem letu smo spremili tri tovariše učitelje na c. kr. rudniški ljudski šoli v Idriji k večnemu počitku, nanreč: Jakob Ingliča, Ivan Pleškota in Anton Levsteka. To je res žalostno, da ravno v našem stanu smrtna kosa tako neusmiljeno kosi. Prerano umrli gospod Anton Levstek, katerega objokuje njegova soproga in petero nepreskrbljenih otrok, se je rodil dne 1. rožnika 1850. leta v Žigmaricah na Kranjskem. Po dovršenih študijah na ljubljanskem učiteljski je postal 1871. leta učitelj na c. kr. rudniški ljudski šoli v Idriji, kjer je služboval do svoje smrti. Bolehal je že več let in trpel veliko na revmatizmu, katerega si je nakopal že v prejšnjih letih kot šepetalec v c. kr. rudniškem gledališču v Idriji. Zdaj jedno leto je vidno okreval, in mislili smo vsi, ranjkemu se povrne prejšnje zdravje. Koncem šolskega leta je pa zopet zbolel, potem ga je še mrtvoud zadel in 5. vel. srpana je po kratki a mučni bolezni svojo blago dušo izdihnil. Ranjki je bil jako dober učitelj in vzgojitelj, skrben oče in blag prijatelj. Njegov zdrav ribniški humor je razvedril vsako družbo, in ker je bil tudi jako delaven zunaj šole, so ga ljubili in spoštovali vsi, kateri so ga poznali.

Pogreb je bil slovesen, prihiteli so tudi nekateri tovariši učitelji od blizu in daleč. Šolska mladina in nebrojna množica ljudi iz vseh stanov je spremila ranjkega Anton Levsteka k zadnjemu počitku in mu skazala zadnjo čast. Pevci so mu zapeli v cerkvi sv. Križa in na grobu žalostinko.

Ti pa, predragi Tone, preстал si veliko na tem svetu, počivaj v miru, in Bog naj Ti podeli večno življenje v nebeskem raji.

—ln—